

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 691/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца 1) АА из ..., 2) ББ из ... 3) ВВ из ... 4) ГГ из ... и 5) ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Стаменић, адвокат у ... против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Пожаревцу, ул. Јована Шербановића бр. 4, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 890/19 од 23.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ревизија, **УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 890/19 од 23.11.2020. године у ставу првом изреке и делу става другог изреке којим је одлучено о трошковима поступка у односу на тужиоца ГГ и у том делу се предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П1 113/17 од 07.11.2018. године, у ставу првом изреке, обавезана је тужена да на име трошкова за долазак на посао и одлазак са посла за период од децембра 2007. године до новембра 2010. године исплати тужиоцу појединачне новчане износе са законском затезном каматом. У ставу другом изреке, обавезана је тужена да свим тужиоцима исплати укупан износ од 564.600,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 890/19 од 23.11.2020. године, преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца ГГ којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу на име трошкова за долазак на посао и одлазак са посла исплати појединачне износе наведене у ставу првом изреке другостепене одлуке, са законским затезним каматама. Преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, тако што је тужена обавезана да тужиоцима АА, ББ, ВВ и ДД, као солидарним повериоцима, исплати износ од 482.065,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен као неоснован захтев тужиоца ГГ да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац ГГ је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Имајући у виду да је ревизија тужиоца дозвољена у складу са одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није ценио испуњеност услова за одлучивање о ревизији применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), на које одредбе се ревидент такође позивао.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама одређеним чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац ГГ је запослен код туженог и распоређен на послове полицијског службеника који рад обавља у полицијској станици у Пребивалиште тужиоца је у ..., па је користио превоз за долазак на посао у ... и одлазак са посла, у спорном периоду од 01.12.2007. године до 30.11.2010. године. Даље је првостепени суд утврдио да тужени није плаћао тужиоцу трошкове превоза доласка и одласка са посла.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд закључује да тужилац као полицијски службеник, има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду, а недостављање доказа о претходном обраћању туженом ради исплате ових накнада, не представља законски прихватљив разлог за ускраћивање накнаде, позивом на одредбе члана 169. Закона о полицији и одредбе члана 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, као и одредбе члана 2. став 1. тачка 1. ове Уредбе.

Апелациони суд у Београду не прихвата изнето становиште првостепеног суда. Према оцени тог суда за остваривање права за накнаду трошкова превоза било је нужно поступање по одредби члана 140. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05 ... 104/09), применом одредбе члана 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05) што подразумева да је запослени поднео захтев за остваривање права, да је по том захтеву руководиоца донео одлуку или пропустио да то учини, да је запослени који се нашао у тој ситуацији искористио право на жалбу жалбеној комисији, да је о жалби одлучено, односно да жалбена комисија није донела другостепено решење, као и да је остварио судску заштиту пред надлежним судом за поништај решења којим је негативно одлучено о његовом захтеву. Како тужилац није доставио доказе да је тако поступио, другостепени суд закључује да је првостепени суд у ожалбеној пресуди погрешно применио материјално право, из ког разлога је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев означеног тужиоца. Уз то, другостепени суд образлаже да основ за исплату накнаде у парници јесте коначно решење надлежног органа тужене о признању права, донето по захтеву запосленог.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда. Право државног службеника на плату, накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и друга примања регулисано је Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 62/06...99/10) који у члану 37. став 1. и 2. прописује да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у складу са Уредбом Владе. Сагласно члановима 2. став 1. тачка 1. и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/07), државном службенику се надокнађују трошкови превоза за

долазак на рад и одлазак са рада у висини месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском превозу.

Полазећи од наведеног, Врховни касациони суд налази да је погрешан материјално-правни закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза зато што се писаним путем није обраћао руководиоцу органа, нити је испоштовао поступак из члана 140. Закона о државним службеницима. Ово право је засновано на непосредној примени члана 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника и као такво није условљено спровођењем поступка из члана 140. Закона о државним службеницима на који се позива другостепени суд. Како државни орган у коме је тужилац запослен није поступао према напред наведеним одредбама закона, те није плаћао тужиоцу трошкове превоза у траженом периоду, то је тужиоцу проузрокована штета за коју тужени одговара на основу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Међутим, имајући у виду да због погрешне примене материјалног права, другостепени суд није ценио жалбене наводе којима се указује да је чињенично стање непотпуно утврђено у погледу тврдње туженог да тужилац није стварно сносио трошкове превоза будући да су градски превозници који саобраћају на датој релацији донели одлуку да се уноформисаним лицима превоз не наплаћује, то је другостепена одлука морала бити укинута, а предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

На основу изложеног, применом члана 416. став 2. Закона о парничном поступку, другостепена пресуда је укинута, а у поновном поступку другостепени суд ће ценити све жалбене наводе и потом правилном применом материјалног права донети нову, закониту и правилну одлуку.

На основу изнетог одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**